

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 34 2019, nummers 899 – 922 vrijdag 13 september 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	8
Natuurbescherming.....	8
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	9
Sociale zekerheid overig.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bestuursrecht overig	15
APV-Evenementen	15
Verklaring omtrent het gedrag.....	16
Wet bescherming persoonsgegevens	16
Algemene verordening gegevensbescherming	17
Naar inhoudsopgave	17
Wet openbaarheid van bestuur	17
Vreemdelingenrecht.....	18
Asiel.....	18
Opvang	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Procesrecht.....	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 899

MK ABRS, 11-09-2019, 201804536/1/A3

bestuur van Holland Rijnland Wonen (hierna: HRW).

Awb 1:1 lid 1 onder a en b, 1:3 lid 1, 7:1 lid 1 onder a, 8:1

Huisvestingswet 2014

Huisvestingsverordening Holland Rijnland 2015 5

BESTUURSORGAAN. HRW is een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Dit in tegenstelling tot Woningnet N.V., waarover de Afdeling eerder heeft geoordeeld dat ze geen bestuursorgaan is, omdat aan haar in de huisvestingsverordening geen bevoegdheid tot het bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten was toegekend (zie uitspraak van 30 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1760](#))).

Besluit waarbij HRW het verzoek van [appellant] om inschrijvingsgegevens aan te passen, heeft afgewezen. [...]

4.1. HRW is een orgaan van een rechtspersoon die krachtens privaatrecht is ingesteld, zodat HRW niet onder artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb valt. Beoordeeld moet worden of HRW met enig openbaar gezag is bekleed, zodat HRW een bestuursorgaan is als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 12 juli 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:1879](#))), is daarvoor bepalend of aan HRW een publiekrechtelijke bevoegdheid tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten is toegekend. Openbaar gezag kan in beginsel slechts bij wettelijk voorschrift worden toegekend. Als een daartoe strekkend wettelijk voorschrift ontbreekt, is een orgaan van een privaatrechtelijke rechtspersoon in beginsel geen bestuursorgaan.

4.2. Ingevolge artikel 5 van de Huisvestingsverordening Holland Rijnland 2015, in samenhang met de Huisvestingswet 2014, heeft HRW de bevoegdheid een register van woningzoekenden bij te houden ten behoeve van het bepalen van de rangorde. Dit is een wijziging ten opzichte van de voorgaande huisvestingsverordening, op grond waarvan het DB die bevoegdheid had. Degene die het langst staat ingeschreven in het register staat, afgezien van een aantal uitzonderingen, bovenaan in de rangorde. De rangorde is doorslaggevend bij het toewijzen van een sociale huurwoning aan een woningzoekende. Pas als een woningzoekende een woning toegewezen heeft gekregen, komt hij in aanmerking voor een huisvestingsvergunning. HRW is bevoegd om te beoordelen of een inschrijving en de inschrijfduur juist zijn, om de inschrijving aan te passen en om woningzoekenden uit te schrijven. Als een woningzoekende uitgeschreven wordt, is het niet mogelijk op geadverteerde woningen te reageren, waardoor het niet mogelijk is een woning toegewezen te krijgen en zodoende in aanmerking te komen voor een huisvestingsvergunning. Een wijziging van de inschrijfduur heeft eveneens gevolgen voor de toewijzing van een woning. HRW oefent een publiekrechtelijke bevoegdheid uit tot het eenzijdig bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten en heeft dus openbaar gezag. Daarom is HRW een bestuursorgaan als bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Dit in tegenstelling tot Woningnet N.V., waarover de Afdeling

heeft geoordeeld dat ze geen bestuursorgaan is, omdat aan haar in de huisvestingsverordening geen bevoegdheid tot het bepalen van de rechtspositie van andere rechtssubjecten was toegekend (zie uitspraak van 30 mei 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:1760](https://ecli.nl/rvs/2018:1760))).

4.3. Zoals hieruit volgt, en ter zitting is bevestigd, hebben de beslissingen van [...] rechtsgevolg en is dus sprake van rechtshandelingen. De beslissingen zijn daarom besluiten in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, waartegen bezwaar of beroep openstaat. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3114](https://ecli.nl/rvs/2019:3114)

JnB2019, 900

MK ABRS, 11-09-2019, 201808640/1/A3

vereniging Koninklijke Nederlandse Toeristenbond ANWB, gevestigd te Den Haag.

Internationaal Verdrag nopens het wegverkeer (Parijs, 1926) 6, 7

Verdrag nopens het wegverkeer (Geneve, 1949) 24

Awb 1:1 lid 1 aanhef en onder b

Wegenverkeerswet 1994 117

Wegenverkeerswet (oud) 23

Motor en Rijwielwet (oud) 20

Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob)

BESTUURSORGAAN. WOB. Het bestuur van de vereniging Koninklijke Nederlandse Toeristenbond ANWB dient als bestuursorgaan in de zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb te worden aangemerkt, voor zover het de afgifte van internationale rijbewijzen betreft.

[ECLI:NL:RVS:2019:3129](https://ecli.nl/rvs/2019:3129)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet openbaarheid van bestuur" (JnB2019, 915).

JnB2019, 901

MK ABRS, 11-09-2019, 201809179/1/A3

burgemeester van Zutphen.

Awb 1:3 lid 1, 8:1

Algemene Plaatselijke Verordening Zutphen 2011 (APV) 2:25 lid 1

Beleidsregels evenementen gemeente Zutphen 2014

BESLUIT. Het vaststellen van de evenementenkalender is in dit geval geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het enkele gegeven dat een evenement niet op de evenementenkalender stond heeft rechtens niet als gevolg dat een aanvraag voor een evenementenvergunning buiten behandeling blijft. Omgekeerd brengt het feit dat een evenement wel op de kalender voorkomt op zichzelf geen rechtens afdwingbaar recht op een evenementenvergunning met zich mee. Gelet hierop houdt de beslissing tot vaststelling van de evenementenkalender door de burgemeester geen

rechtshandeling in en is daardoor geen sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:3125](https://ecli.nl/RVS:2019:3125)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Evenementenvergunning" (JnB2019, 911).

JnB2019, 902

Rechtbank Midden-Nederland, 23-07-2019 (publ. 06-09-2019), UTR 18/3111-V
heffingsambtenaar van de gemeente Almere, geopposeerde.

Awb 2:1, 8:24 lid 1, 8:41 lid 1

GRIFFIERECHT. Uitspraak op verzet. I.c. is op grond van de wet, op de juiste wijze gehandeld door de griffierechtnota op naam van gemachtigde van opposante te stellen en naar deze gemachtigde te sturen. Op grond van artikel 8:41, eerste lid, van de Awb wordt door de griffier van de indiener van het beroepschrift griffierecht geheven. Het begrip 'indiener' is niet nader gedefinieerd in de wet. Verder is in de wetgeschiedenis geen nadere uitleg gegeven wie als indiener moet worden aangemerkt. Verder wordt van belang geacht dat, gelet op de wetgeschiedenis bij artikel 8:24, eerste lid, van de Awb beoogd is dat als een belanghebbende zich laat vertegenwoordigen door zijn gemachtigde, die gemachtigde in het vervolg van de procedure als partij wordt aangemerkt en de stukken aan de gemachtigde moeten worden verstuurd. Het is dan aan de gemachtigde om die stukken door te zenden aan de belanghebbende en hem of haar op de hoogte te stellen van het verdere verloop en de eventuele (financiële) gevolgen van de procedure. Omdat deze bepaling vrijwel overeenkomt met artikel 2:1 van de Awb volgt daar ook uit dat ook in de fase van beroep het contact met de belanghebbende in beginsel verloopt via de gemachtigde. Er is geen aanwijzing dat, indien een belanghebbende zich laat vertegenwoordigen door een gemachtigde en die namens belanghebbende een beroepschrift indient, de belanghebbende toch zelf als 'indiener' moet worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:3785](https://ecli.nl/RBMNE:2019:3785)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 903

MK ABRS, 14-08-2019, 201807860/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Staphorst.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.7, bijlage II: artikel 4 lid 11, 5 lid 6
Besluit milieueffectrapportage (Besluit mer)

WABO. VERGUNNINGVRIJ. Tijdelijk zonnepark met 22.500 zonnepanelen en enkele trafostations in Staphorst kan niet worden aangemerkt als een landinrichtingsproject als bedoeld in het Besluit mer en niet als een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in categorie D 11.2 van de bijlage bij het Besluit mer. Verwijzing naar nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit van het Besluit milieueffectrapportage en het Besluit omgevingsrecht (Stb. 2011, 102, p. 51). Een zonnepark is niet een industriële installatie bestemd voor de productie van elektriciteit, stoom en warm water als bedoeld in categorie D 22.1 van de bijlage bij het Besluit mer.

[...] 1. [vergunninghoudster] heeft een omgevingsvergunning aangevraagd om tijdelijk een zonnepark met ongeveer 22.500 zonnepanelen en enkele trafostations te realiseren. Het is de bedoeling dat met een zonnepark van dergelijke omvang stroom kan worden opgewekt voor ongeveer 2.000 huishoudens. Het gaat om een park met een omvang van 4,3 ha. [...] Het college heeft met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef, onder a, onder 2°, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) omgevingsvergunning verleend voor de duur van tien jaar gerekend vanaf de dag dat de vergunning in werking is getreden, met dien verstande dat het zonnepark en de trafostations binnen twee maanden na het verstrijken van de instandhoudingstermijn verwijderd dienen te zijn.

[...] 3.2. [...] De rechtbank heeft terecht overwogen dat niet elke ontwikkeling in het buitengebied een landinrichtingsproject betreft. De thans voorgestelde tijdelijke functiewijziging van 4,3 hectare heeft onvoldoende substantieel karakter om aangemerkt te kunnen worden als een landinrichtingsproject als bedoeld in het Besluit mer.

[...] 3.3. In de nota van toelichting bij het wijzigingsbesluit van het Besluit milieueffectrapportage en het Besluit omgevingsrecht (Stb. 2011, 102, p. 51) is nader toegelicht waarom het begrip "stadsproject" in categorie D 11.2 van de bijlage bij het Besluit Mer wordt gewijzigd in "stedelijk ontwikkelingsproject". In de toelichting staat: "Thans wordt gekozen voor «stedelijke ontwikkeling», waarbij de categorieën D 11.1 en D 11.2 worden gecombineerd in de nieuwe categorie D 11.2. Bij een stedelijk ontwikkelingsproject kan het gaan om bouwprojecten als woningen, parkeerterreinen, bioscopen, theaters, sportcentra, kantoorgebouwen en dergelijke of een combinatie daarvan. Er kan overigens geen misverstand over bestaan dat ook «dorpen» hieronder vallen. Wat «stedelijke ontwikkeling» inhoudt kan van regio tot regio verschillen. Van belang hierbij is of er per saldo aanzienlijke negatieve gevolgen voor het milieu kunnen zijn. Indien bijvoorbeeld een woonwijk wordt afgebroken en er komt een nieuwe voor in de plaats, zal dit in de regel per saldo geen of weinig milieugevolgen hebben. Bij een uitbreiding zal er eerder sprake kunnen zijn van aanzienlijke gevolgen." Met de wijziging van het begrip "stadsproject" naar "stedelijk ontwikkelingsproject" is derhalve niet beoogd een andere uitleg te geven aan deze categorie. Uit de voormelde voorbeelden en de in de bijlage bij de richtlijn gekozen term "stadsproject" kan worden afgeleid dat daarbij wordt gedacht aan een versterking of urbanisering van het gebied. Het realiseren van het onderhavige zonnepark kan naar het oordeel van de Afdeling, gelet ook op de in

de nota van toelichting genoemde voorbeelden, niet gelijk worden gesteld met dergelijke ontwikkelingen. Daarbij acht de Afdeling van belang dat de gevolgen voor het milieu van dit zonnepark in de kern beperkt zijn tot visuele hinder en landschappelijke aantasting. [...] In hetgeen [...] heeft aangevoerd in hoger beroep ziet de Afdeling gelet op het voorgaande geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat het zonnepark niet kan worden aangemerkt als een stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in categorie D 11.2 van de bijlage bij het Besluit mer. [...]

[...] 3.6. Gezien het voorgaande gaat het bij een industriële installatie bestemd voor de productie van elektriciteit, stoom en warm water als bedoeld in bijlage II, onder a, van de MER-richtlijn, en in de daarop gebaseerde categorie D 22.1 van de bijlage bij het Besluit mer, om thermische centrales en andere verbrandingsinstallaties. Een zonnepark is geen thermische (verbrandings)installatie. In een zonnepark wordt immers geen thermische energie opgewekt of gebruikt voor de productie van elektriciteit, stoom en warm water, maar wordt stralingsenergie (zonlicht) rechtstreeks omgezet in elektrische energie. Een zonnepark is dus niet een industriële installatie voor de productie van elektriciteit, stoom en warm water als bedoeld in categorie D 22.1 van de bijlage bij het Besluit mer. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:2770](https://ecli.nl/RVS:2019:2770)

JnB2019, 904

Rechtbank Limburg, 22-08-2019 (publ. 23-08-2019), ROE 18/2984

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Peel en Maas, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a, 2.12 lid 1

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 onderdeel 11

WABO. WOON- EN LEEFKLIMAAT. PLATTELANDSWONING. Tijdelijke omgevingsvergunning voor het gebruik van de (voormalige) bedrijfswoning als plattelandswoning. Op grond van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo moet verweerder bij de beslissing over het verlenen van de omgevingsvergunning beoordelen of sprake is van een goede ruimtelijke ordening. De vraag of ter plaatse van de woning sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat, maakt onderdeel uit van die afweging. Verweerder heeft hierbij beoordelingsruimte: er moet sprake zijn van een naar het oordeel van verweerder aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Die ruimte is er niet waar het gaat om de vraag welke bronnen van invloed zijn op dat woon- en leefklimaat. Voor een beoordeling van het daadwerkelijke woon- en leefklimaat ter plaatse van de plattelandswoning is het vereist om alle bronnen die van invloed zijn op dat woon- en leefklimaat te betrekken, inclusief het (voorheen) bij de plattelandswoning behorende bedrijf. Nu verweerder het bedrijf van eiser niet heeft betrokken in de afweging, heeft eiser slechts een fictieve situatie ter plaatse van de woning beoordeeld. Verweerder heeft het besluit daarmee niet voorbereid met de daarvoor vereiste zorgvuldigheid en het besluit niet deugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:7682](https://ecli.nl/RBLIM:2019:7682)

JnB2019, 905

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 06-09-2019, LEE 19-3222

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Terschelling.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. NATUURBESCHERMING. Schorsing omgevingsvergunning voor festival Eilân 2019. Stikstofbelasting Natura 2000-gebied "Duinen Terschelling.

Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#).

Sinds 1 september 2019 is het gebruik van AERIUS niet langer geregeld in de Regeling natuurbescherming. Verweerder was in dat verband gehouden om te motiveren waarom het gebruik van AERIUS ondanks de door de AbRS vastgestelde tekortkomingen in dit geval gerechtvaardigd is.

In dit geval is onvoldoende vast komen te staan dat verweerder in het kader van de door hem te maken belangenafweging heeft kunnen concluderen dat het project geen significante gevolgen heeft voor het onderhavige Natura 2000-gebied. Dit brengt met zich, mede in aanmerking genomen dat een passende beoordeling thans ontbreekt, dat niet vastgesteld kan worden of de Wnb aan de verlening van de in geding zijnde omgevingsvergunning in de weg staat. Reeds hierom bestaat aanleiding de vergunning te schorsen.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:3821](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 11-09-2019, 201805679/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3109](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-09-2019 (publ. 11-09-2019), LEE 18/1678 en LEE 18/1680 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:3823](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 30-08-2019 (publ. 10-09-2019), LEE 18/2889 ([ECLI:NL:RBNNE:2019:3790](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 11-09-2019, 201805030/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3102](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 906

MK Rechtbank Midden-Nederland, 02-09-2019 (publ. 04-09-2019), UTR 17/2342

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:11, 3:15, 3:16, 6:13

Wet natuurbescherming

NATUURBESCHERMING. Beroep tegen vergunning op grond van Wnb voor veehouderij met toepassing van het PAS is niet-ontvankelijk. Eisers hebben geen zienswijzen ingediend tegen het ontwerp-besluit en dat kan hen redelijkerwijs worden verweten. Het rechtsgevolg van het bestreden besluit is niet anders dan het beoogde rechtsgevolg van het ontwerp-besluit. Dat in het bestreden besluit is verwezen naar een andere AERIUS-berekening en dat de uitkomst van die berekening als gevolg van een actualisatie van de berekeningssystematiek voor depositie is gewijzigd, maakt dit oordeel niet anders. Het rechtgevolg van het bestreden besluit is niet deze berekening, maar het project dat wordt vergund. De verwijzing in de voorschriften van het ontwerp-besluit en van het bestreden besluit naar de AERIUS-berekeningen behelst geen op rechtsgevolg gerichte beperking van het vergunde project.

[ECLI:NL:RBMNE:2019:4016](https://ecli.nl/RBMNE:2019:4016)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 907

CRvB, 04-09-2019 (publ. 12-09-2019), 18/2662 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 5, 56 lid 2

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. UITLOOPTERMIJN. Uit de definitie van het begrip gedeeltelijk arbeidsongeschikt in artikel 5 van de Wet WIA blijkt dat ook personen waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%, maar waarbij de volledige arbeidsongeschiktheid niet duurzaam is, vallen onder de werking van artikel 56 van de Wet WIA. Uit de Wet WIA blijkt niet dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om een langere uitlooptermijn te geven indien sprake is geweest van volledige arbeidsongeschiktheid. Dat in een voorbeeld in de bijlage bij de MvT een langere uitlooptermijn wordt genoemd is, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, geen aanleiding om af te wijken van de duidelijke en dwingende bewoordingen van artikel 56 van de Wet WIA. Dat de loongerelateerde WGA-uitkering van appellant reeds was beëindigd, staat niet ter discussie zodat het Uvw terecht een uitlooptermijn van twee maanden heeft gehanteerd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2909](https://ecli.nl/CRVB:2019:2909)

JnB2019, 908

Rechtbank Limburg, 11-09-2019, AWB 18/2769

Raad van Bestuur van het Uvw.

EVRM 6 lid 2

Wajong

WAJONG. ONSCHULDPRESUMPTIE. WAJONG-UITKERING TEN ONRECHTE INGETROKKEN EN TERUGGEVORDERD. Nu de politierechter de naar het oordeel van de rechtbank met de aanwezigheid van de hennepkwekerij onlosmakelijk

samenhangende medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit uitsluitend bewezen heeft geacht in de periode van 1 november 2016 tot en met 4 januari 2017, heeft verweerder bij de schatting van de omvang van de inkomsten niet mogen uitgaan van een eerder gerealiseerde oogst. Daarmee wordt immers twijfel opgeroepen over de juistheid van de vrijspraak van wat eiser in de strafzaak wat betreft de met de teelt van hennep samenhangende diefstal van elektriciteit werd verweten. Daarom kan aan het bestreden besluit niet worden vastgehouden zonder in strijd te handelen met de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM gewaarborgde onschuldpresumptie.

Intrekking en terugvordering Wajong-uitkering.

Rechtbank: 11. De rechtbank stelt vast dat niet in geding is dat op 4 januari 2017 in werking zijnde hennepkwekerijen in de woning van eiser zijn aangetroffen en dat eiser bij verweerder geen opgave heeft gedaan van deze hennepkwekerijen.

12. De rechtbank heeft de beroepsgrond dat het bestreden besluit geen stand kan houden, omdat de strafrechter al heeft geoordeeld dat geen aanwijzingen zijn dat sprake was van een eerdere oogst voorafgaand aan de aangetroffen oogst en dat eiser – in het verlengde daarvan – geen inkomsten uit de hennep-teelt heeft genoten, zo opgevat dat eiser stelt dat het schattenderwijs vaststellen van de inkomsten die hij zou hebben genoten uit de hennepkwekerijen in strijd is met de onschuldpresumptie. Het voorgaande was voor de rechtbank aanleiding voorafgaand aan de behandeling ter zitting aan te kondigen dat zij de uitspraak van de CRvB van 1 mei 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:1682](#)) aan de orde zou stellen. In deze zaak heeft de CRvB namelijk overwegingen gewijd aan de onschuldpresumptie in relatie tot het schatten van de omvang van de inkomsten. [...]

15. De rechtbank concludeert dat een verband bestaat tussen de strafrechtelijke procedure en de latere bejegening door een bestuurlijke autoriteit of de latere gerechtelijke procedure. Hiertoe overweegt zij dat de tenlastelegging op hetzelfde feitencomplex ziet dat heeft geleid tot de primaire besluiten tot intrekking van de verstrekte Wajong-uitkering, de terugvordering van daardoor onverschuldigd betaalde Wajong-uitkering en het boetebesluit. [...]

17. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval het bestreden besluit niet in stand kan worden gelaten zonder twijfel te doen ontstaan over de juistheid van het oordeel van de politierechter. De politierechter heeft eiser weliswaar alleen veroordeeld voor het telen van hennep op 4 januari 2017 en niet tevens vrijgesproken – nu dit niet ten laste was gelegd – van het telen van hennep in de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016, maar de politierechter heeft eiser wel vrijgesproken van (de medeplichtigheid aan) diefstal van elektriciteit in deze periode. In dit kader acht de rechtbank van belang dat het een feit van algemene bekendheid is dat de benodigde grote hoeveelheden energie ten behoeve van hennepplantages doorgaans worden verkregen met behulp van illegale aftakkingen van het stroomnet, waarbij het stroomverbruik buiten de meter om gaat, dit enerzijds om ontdekking te voorkomen en anderzijds om de opbrengsten te maximaliseren (zie in dit verband bijvoorbeeld de uitspraak van 26 maart 2013 van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, [ECLI:NL:GHARL:2013:BZ5615](#)). Voorts leidt de rechtbank uit de uitspraak van de politierechter van 21 juni 2018, die ziet op de vordering tot ontneming van het

wederrechtelijk verkregen voordeel, af dat de politierechter het niet aannemelijk achtte dat eiser voorafgaand aan de aangetroffen oogst een eerdere oogst heeft gehad. Van een tegenstrijdigheid in deze uitspraak van de politierechter, zoals ter zitting gesteld door de gemachtigde van verweerder, is de rechtbank overigens niet gebleken. Uit die uitspraak kan namelijk worden afgeleid dat de politierechter een afweging heeft gemaakt tussen de indicatoren die duiden op een eerdere oogst voorafgaand aan de aangetroffen oogst en de verklaringen van de ouders van eiser die erop duiden dat er geen eerdere oogst is geweest en dat deze afweging in het voordeel van eiser is uitgevallen.

Nu de politierechter de naar het oordeel van de rechtbank met de aanwezigheid van de hennepkwekerij onlosmakelijk samenhangende medeplichtigheid aan diefstal van elektriciteit uitsluitend bewezen heeft geacht in de periode van 1 november 2016 tot en met 4 januari 2017, heeft verweerder bij de schatting van de omvang van de inkomsten niet mogen uitgaan van een eerder gerealiseerde oogst. Daarmee wordt immers twijfel opgeroepen over de juistheid van de vrijspraak van wat eiser in de strafzaak wat betreft de met de teelt van hennep samenhangende diefstal van elektriciteit werd verweten. Daarom kan aan het bestreden besluit niet worden vastgehouden zonder in strijd te handelen met de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM gewaarborgde onschuldpresumptie.

18. Het voorgaande betekent dat verweerder ten onrechte eisers Wajong-uitkering heeft ingetrokken over de periode van 31 augustus 2016 tot en met 31 oktober 2016 en de over deze periode verstrekte uitkering ten onrechte heeft teruggevorderd. Het bestreden besluit kan reeds daarom niet in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2019:8097](https://www.eclii.nl/rblim/2019/8097)

JnB2019, 909

Rechtbank Limburg, 11-09-2019, AWB 18/2833 en AWB 18/2929

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

EVRM 6 lid 2

ZW 31

WIA 27

ZIEKTEWET. WIA. ONSCHULDPRESUMPTIE. ZW- EN WIA-UITKERING TERECHT HERZIEN EN TERUGGEVORDERD. I.c. heeft verweerder niet gehandeld in strijd met de onschuldpresumptie.

Herziening en terugvordering ZW- en WIA-uitkering.

Rechtbank: 11. De rechtbank stelt vast dat niet in geding is dat op 4 januari 2008 en op 8 december 2015 in werking zijnde hennepplantages in de woning van eiseres zijn aangetroffen en dat eiseres aan verweerder geen opgave heeft gedaan van deze hennepkwekerijen. Onbestreden is dat eiseres deze hennepkwekerijen heeft geëxploiteerd en dat zij daaruit inkomsten heeft genoten. Door geen melding te maken van de aanwezigheid van de hennepkwekerijen in haar woning, heeft eiseres – onbestreden – de op grond van respectievelijk artikel 31, eerste lid, van de Zw en artikel 27, eerste lid, van de WIA op haar rustende inlichtingenverplichting geschonden.

In deze zaken spitst het geschil zich toe op de vraag hoe hoog de inkomsten zijn die eiseres heeft genoten uit de hennep-teelt. In het bijzonder spitsen deze zaken zich toe op

de vraag of verweerder de hoogte van deze inkomsten terecht schattenderwijs heeft vastgesteld op basis van de zich in het dossier bevindende stukken of dat bij het vaststellen van de hoogte van deze inkomsten aansluiting gezocht moet worden bij de uitspraken van de politierechter en het gerechtshof, zoals eiseres stelt.

12. Het onderzoeksrapport biedt naar het oordeel van de rechtbank een toereikende grondslag voor het oordeel dat eiseres in de periode van 1 januari 2007 tot en met 3 januari 2008 in totaal vier keren hennep heeft geoogst voorafgaand aan de oogst die op 4 januari 2008 door de politie werd aangetroffen en dat zij daaruit inkomsten heeft genoten. In een ontnemingsrapportage van de politie is het wederrechtelijk verkregen voordeel in deze periode berekend op € 24.573,60. Op dit bedrag heeft verweerder de energiekosten van € 3.995,70 die gemoeid zijn met de teelt van deze vier oogsten in mindering gebracht. Verweerder heeft de inkomsten die eiseres uit de hennep teelt heeft genoten dan ook berekend op (€ 24.573,60 - € 3.995,70 =) € 20.577,90. Het bedrag dat verweerder ten onrechte aan Zw-uitkering heeft uitgekeerd, bedraagt 70% van laatstgenoemd bedrag, zijnde € 14.405,65.

Eveneens biedt het onderzoeksrapport, in onderlinge samenhang bekeken met de uitspraak van de politierechter in Maastricht van 21 oktober 2016 en de op 19 september 2017 afgelegde verklaring van eiseres een toereikende grondslag voor het oordeel dat eiseres in de periode van 1 juli 2015 tot en met 7 december 2015 één keer hennep heeft geoogst voorafgaand aan de oogst die op 8 december 2015 door de politie werd aangetroffen en dat eiseres daaruit inkomsten heeft genoten. Op basis van een ontnemingsrapportage van de politie heeft verweerder het wederrechtelijk verkregen voordeel in deze periode berekend op € 9.687,94. Het bedrag dat verweerder ten onrechte aan WIA-uitkering heeft uitgekeerd in deze periode, bedraagt € 6.780,30. Vanwege het verbod van reformatio in peius vordert verweerder – overeenkomstig het bedrag dat in het primaire besluit III is genoemd – € 6.637,66 aan te veel uitgekeerde WIA-uitkering terug.

13. Eiseres heeft op haar beurt geen concrete verifieerbare en relevante gegevens over haar werkzaamheden en de daarmee verworven inkomsten verstrekt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat de uitspraken van de politierechter in Maastricht van 21 oktober 2016 en van het gerechtshof van 14 februari 2018 niet kunnen worden aangemerkt als concrete verifieerbare en relevante gegevens over de werkzaamheden van eiseres. Verweerder hoeft bij het vaststellen van het bedrag dat eiseres aan inkomsten heeft verworven dan ook geen aansluiting te zoeken bij deze uitspraken. In dit verband heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat hij volgens vaste rechtspraak van de CRvB niet gebonden is aan het oordeel in de strafrechtelijke procedure, omdat aan dit oordeel geen beslissende betekenis toekomt (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 17 juni 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BI9083](#)). Dit komt omdat een andere rechtsvraag beantwoord moet worden en er een aanmerkelijk verschil bestaat tussen de vereisten waaraan het bewijs moet voldoen (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 24 december 2008, [ECLI:NL:CRVB:2008:BG8885](#) en 15 april 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BI1723](#)). Verweerder was dan ook volgens vaste rechtspraak van de CRvB (zie onder meer de uitspraak van 20 april 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BQ2083](#)) bevoegd om de inkomsten schattenderwijs vast te stellen.

14. De uitspraak van de CRvB van 1 mei 2019 ([ECLI:NL:CRVB:2019:1682](#)) die de rechtbank ter zitting aan de orde heeft gesteld maakt het voorgaande niet anders. In de laatstgenoemde uitspraak heeft de CRvB – onder meer – (onder 4.10) overwegingen gewijd aan de onschuldpresumptie in relatie tot het schatten van de omvang van de inkomsten. In de zaak waarin de CRvB uitspraak heeft gedaan was – zakelijk weergegeven – ten laste gelegd dat betrokkene in een periode hennep had geteeld. De strafrechter heeft betrokkene in de strafzaak veroordeeld voor de teelt op één dag. Hieruit volgt – zo concludeert de CRvB – dat betrokkene is vrijgesproken voor het meer of anders ten laste gelegde. Verweerder had, over dezelfde periode die in de strafzaak ten laste was gelegd, de uitkering van betrokkene teruggevorderd. Nu de strafrechter al heeft geoordeeld over deze periode, heeft verweerder volgens de CRvB “bij de schatting van de omvang van de inkomsten niet [...] mogen uitgaan dat er sprake was van een gerealiseerde oogst en dat er geen sprake kan zijn van aan appellant toe te rekenen inkomsten omdat daarmee twijfel wordt opgeroepen over de juistheid van de vrijspraak van wat appellant in de strafzaak werd verweten. Daarom kan aan de grondslag van de bestreden besluiten niet worden vastgehouden zonder in strijd te handelen met de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM gewaarborgde onschuldpresumptie.” De uitspraak van de CRvB was voor de rechtbank aanleiding om in deze beroepszaken de tenlasteleggingen in de strafzaken die hebben geleid tot de veroordelingen van eiseres door de strafrechter op 18 mei 2010 en 21 oktober 2016 op te vragen bij de gemachtigde van eiseres. Daaruit blijkt dat aan eiseres ten laste is gelegd dat zij in de periode van 1 mei 2007 tot 3 januari 2008 en op 8 december 2015 hennep heeft geteeld of aanwezig heeft gehad. Zoals onder 3. is overwogen heeft de strafrechter eiseres op 18 mei 2010 en 21 oktober 2016 veroordeeld voor het aanwezig hebben van hennep in de periode van 1 mei 2007 tot en met 3 januari 2008 en op 4 januari 2008 respectievelijk het op 8 december 2015 telen van hennep. Hieruit volgt dat eiseres – anders dan in de zaak waarin de CRvB op 1 mei 2019 uitspraak heeft gedaan – door de strafrechter niet vrijgesproken is van het meer of anders ten laste gelegde. Het ter zitting ingenomen standpunt van de gemachtigde van eiseres dat de strafrechter zich – in het geval van de hennepkwekerij die op 4 januari 2008 is aangetroffen – niet heeft uitgelaten over de periode voorafgaand aan 1 mei 2007 en dat dit betekent dat de periode waarover verweerder de uitkering van eiseres terugvordert – 1 januari 2007 tot en met 3 januari 2008 geen stand kan houden, volgt de rechtbank niet. In de strafzaak die heeft geleid tot de veroordeling op 18 mei 2010 was immers slechts het telen dan wel het aanwezig hebben van hennep in de periode van 1 mei 2007 tot en met 3 januari 2008 ten laste gelegd. De strafrechter mag niet afwijken van de tenlastelegging. Dit betekent dat het niet aan de strafrechter was te beoordelen of eiseres voorafgaand aan 1 mei 2007 al dan niet hennep heeft geteeld dan wel aanwezig heeft gehad. In het verlengde hiervan is geen sprake van aanleiding aan te nemen dat verweerder in dit geval in strijd met de onschuldpresumptie heeft gehandeld door de voorafgaand aan 1 mei 2007 verstrekte uitkering tevens terug te vorderen.

Wat betreft de hennepkwekerij die op 8 december 2015 is aangetroffen merkt de rechtbank op dat het gerechtshof bij de vaststelling van het wederrechtelijk verkregen voordeel evenals verweerder uitgegaan is van een eerdere oogst, maar anders dan

verweerder wel waarde heeft gehecht aan de verklaring van eiseres dat zij slechts € 6.500,- hiervoor heeft ontvangen. Door het gerechtshof hierin niet te volgen heeft verweerder niet gehandeld in strijd met de onschuldpresumptie, omdat dit geen vrijspraak door de stafrechter betreft (uitspraak CRvB 20 november 2018: [ECLI:NL:CRVB:2018:3795](https://www.ecli.nl/crvb/2018/3795)).
[ECLI:NL:RBLIM:2019:8232](https://www.ecli.nl/rblim/2019/8232)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 910

MK CRvB, 04-09-2019, 18/2800 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wmo 2015

WMO 2015. Terechte afwijzing van de aanvraag van appellante om een maatwerkvoorziening, bestaande uit speciale gordijnen, speciale verf voor het plafond van de slaapkamer en een aardpin, ter afscherming van appellantes woning tegen elektromagnetische velden (EMV) afkomstig van een zendmast op de kerktoren nabij haar woning.

Appellante heeft verzocht om hulp bij het afschermen van haar woning tegen elektromagnetische velden (EMV) afkomstig van een zendmast op de kerktoren nabij haar woning. Het college heeft de aanvraag om een maatwerkvoorziening, bestaande uit speciale gordijnen, speciale verf voor het plafond van de slaapkamer en een aardpin afgewezen.

Raad: 2. [...] Gelet op de verbreding van de doelgroep van de Wmo 2015 is in beginsel niet van belang of lichamelijke klachten al dan niet medisch geobjectiveerd kunnen worden. Dit laat echter onverlet dat de beperkingen die appellante in het dagelijks leven ervaart wel geobjectiveerd dienen te worden. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellante de beperkingen die zij in haar dagelijks functioneren ondervindt niet (medisch) heeft geobjectiveerd. De rechtbank ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de adviezen onzorgvuldig tot stand zijn gekomen, dan wel dat de adviezen niet inzichtelijk of ondeugdelijk zijn gemotiveerd. De door appellante overgelegde verklaringen van arts Adriaansens en tandarts Van Dijk zijn onvoldoende concreet. Verder zijn de verklaring van prof. Belpomme, het protocol Electrosmog en de verwijzing naar het Arbeidsomstandighedenbesluit onvoldoende om de beperkingen te objectiveren. Deze stukken zien immers niet op de persoonlijke situatie van appellante.

[...]

4.1. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat het college het bestreden besluit op de adviezen van Argonaut heeft kunnen baseren. Deze adviezen zijn op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. De medisch adviseur van Argonaut heeft alle aanwezige medische informatie van appellante in zijn beoordeling betrokken en duidelijk toegelicht waarom

appellante geen objectiveerbare beperkingen heeft en er geen noodzaak is voor de gevraagde voorzieningen.

4.2. Appellante heeft ook in hoger beroep geen medische informatie overgelegd waarmee is onderbouwd dat de medisch adviseur van Argonaut de situatie in de periode hier in geding onjuist heeft ingeschat. Uit de overgelegde stukken volgt dat appellante haar klachten toeschrijft aan EMV, maar dat er tot op heden geen betrouwbare test is die dit vermoeden met zekerheid kan bevestigen. Ook arts J.P. Mossink, waarnaar appellante door arts J.Th. Holwerda bij brief van 1 februari 2018 is verwezen, schrijft op 10 februari 2018 enkel dat het zeer aannemelijk is dat haar klachten gerelateerd zijn aan blootstelling aan EMV. Ook het overgelegde stuk van het Uvw van 14 februari 2018 geeft geen aanknopingspunten voor een ander oordeel dan waartoe de rechtbank is gekomen. Dit betreft immers een medisch advies van een verzekeringsarts bezwaar en beroep in het kader van een procedure op grond van de Ziektewet. Appellante heeft ten slotte ter zitting verklaard dat zij weliswaar onlangs ook zelf een consult heeft gehad bij prof. Belpomme in Parijs, maar dat de resultaten van dit onderzoek vooralsnog ontbreken.

[ECLI:NL:CRVB:2019:2909](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Evenementen

JnB2019, 911

MK ABRS, 11-09-2019, 201809179/1/A3

burgemeester van Zutphen.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 8:1

Algemene Plaatselijke Verordening Zutphen 2011 (APV) 2:25 lid 1

Beleidsregels evenementen gemeente Zutphen 2014

EVENEMENTEN. BESLUIT. Het vaststellen van de evenementenkalender is in dit geval geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Voor het organiseren van een evenement is gelet op het bepaalde in artikel 2:25 van de APV een evenementenvergunning vereist. Bij de besluitvorming omtrent evenementenvergunningen hanteert de burgemeester het evenementenbeleid. Volgens artikel 3, eerste lid, van het evenementenbeleid stelt de burgemeester jaarlijks een evenementenkalender vast. Het enkele gegeven dat een evenement niet op de evenementenkalender stond heeft rechtens niet als gevolg dat een aanvraag voor een evenementenvergunning buiten behandeling blijft. Omgekeerd brengt het feit dat een evenement wel op de kalender voorkomt op zichzelf geen rechtens afdwingbaar recht op een evenementenvergunning met zich mee. Gelet hierop houdt de beslissing tot vaststelling van de evenementenkalender door de burgemeester geen rechtshandeling in en is daardoor geen sprake van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:3125](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 901).

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB2019, 912

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 13-08-2019 (publ. 14-08-2019), AWB 19/4129

minister voor Rechtsbescherming, verweerder.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 35 lid 1

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. Weigering VOG. Chauffeurskaart. Strafrechtelijke veroordeling in Denemarken voor mensensmokkel. Verweerder moet bij de beoordeling van het objectieve criterium uitgaan van de strafrechtelijke uitspraak. Maar indien de feiten die de Deense strafrechter bewezen heeft geacht, in Nederland niet strafbaar zijn, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen sprake van een strafbaar feit als bedoeld in het objectief criterium. Verweerder kan dat beoordelen aan de hand van een vergelijking van de Deense en de Nederlandse strafbepalingen. Dat heeft verweerder niet gedaan voorafgaand aan het bestreden besluit, maar dat zal wel moeten gebeuren voordat een besluit op bezwaar wordt genomen. De voorzieningenrechter schorst het besluit en bepaalt dat verzoeker wordt behandeld als ware hij in het bezit van de gevraagde VOG.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:3649](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2019, 913

MK Rechtbank Gelderland, 05-09-2019 (publ. 09-09-2019), AWB 18/546 en AWB 18/1487

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 8, 11

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Afwijzing handhavingsverzoeken. afgewezen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat NS reisgegevens van reizigers met een voordeelurenabonnement, persoonsgegevens van reizigers met een niet-persoonlijke OV-chipkaart en persoonsgegevens van reizigers die gebruik maken van de regeling geld terug bij vertraging verwerken op grond van artikel 8, aanhef en onder b, van de Wbp. Geen sprake is van een overtreding door de NS van artikel 8 of 11 van de

Wbp, zodat geen bevoegdheid bestaat om handhavend tegen de NS op te treden.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:4014](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 30-08-2019, [ECLI:NL:RBMNE:2019:4011](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene verordening gegevensbescherming

JnB2019, 914

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 05-09-2019 (publ. 09-09-2019), 19/4218 en 19/4217

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp) 8, 11 lid 1

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder e
Wet milieubeheer 10.21

AVG. Opheffen last onder dwangsom met betrekking tot verwerking van persoonsgegevens op de afvalcontainers (afvalpas). Niet elke verwerking van persoonsgegevens hoeft te berusten op een wet in formele zin die dat specifiek voorschrijft of toelaat. Verwijzing naar overweging 45 bij de AVG.

I.c. heeft verweerder in redelijkheid kunnen vaststellen dat wordt voldaan aan de eisen van proportionaliteit en dat de inbreuk voor betrokkenen in verhouding is met het doel van de verwerking, namelijk het voorkomen van misbruik.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:4012](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 915

MK ABRS, 11-09-2019, 201808640/1/A3

vereniging Koninklijke Nederlandse Toeristenbond ANWB, gevestigd te Den Haag.

Internationaal Verdrag nopens het wegverkeer (Parijs, 1926) 6, 7

Verdrag nopens het wegverkeer (Geneve, 1949) 24

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:1 lid 1 aanhef en onder b

Wegenverkeerswet 1994 117

Wegenverkeerswet (oud) 23

Motor en Rijwielwet (oud) 20

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. AWB. Het bestuur van de vereniging Koninklijke Nederlandse Toeristenbond ANWB dient als bestuursorgaan in de

zin van artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb te worden aangemerkt, voor zover het de afgifte van internationale rijbewijzen betreft.

[ECLI:NL:RVS:2019:3129](https://ecli.nl/RVS:2019:3129)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2019, 900).

JnB2019, 916

ABRS, 11-09-2019, 201810347/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 7:1 lid 1, 8:1

Archiefwet 1995 1 aanhef en onder f, 14, 30 lid 1, 31

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De plicht tot openbaarmaking op grond van de Wob heeft geen betrekking op informatie die al openbaar is. De door [appellant] gevraagde informatie is in een geautomatiseerd systeem, genaamd 'Squit', van het college opgeslagen. Door opnemings van documenten in het 'Squit'-systeem worden die documenten niet openbaar in de zin van de Wob. De in het systeem opgenomen documenten zijn voor burgers zelf niet toegankelijk en evenmin raadpleegbaar langs elektronische weg. Daarnaast wordt voordat documenten uit het systeem worden verstrekt eerst nog een beoordeling gemaakt of deze persoonsgegevens of andere gevoelige gegevens bevatten en, indien dat het geval is, worden die gegevens uit de documenten verwijderd. Ook is het college niet consequent in het heffen van leges. Op de verzoeken is de Wob van toepassing en de reactie van het college op die verzoeken is een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:3100](https://ecli.nl/RVS:2019:3100)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2019, 917

MK ABRs, 10-09-2019, 201902081/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c

ASIEL. Buitenbehandelingstelling. Beroep op gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

4. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het beroep van de vreemdeling op het gelijkheidsbeginsel slaagt, omdat hij op meerdere zaken heeft gewezen waarin de enkele stelling van een vreemdeling dat zich een geloofsintensivering heeft voorgedaan wel tot een inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag heeft geleid. Niet in geschil is dat de zaken die de

vreemdeling bedoelt, dateren van vóór de uitspraak van de Afdeling van 28 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2157](#). Uit die uitspraak volgt dat met het indienen van een ingevuld en ondertekend kennisgevingsformulier, model M35-O, een asielaanvraag wordt ingediend. De staatssecretaris heeft ter zitting bij de rechtbank overtuigend gemotiveerd dat en waarom hij sinds die uitspraak vaker gebruik maakt van zijn bevoegdheid om aanvragen buiten behandeling te stellen. Het aantal opvolgende aanvragen is sindsdien namelijk sterk toegenomen, waarbij de indruk bestond dat een deel van die aanvragen alleen werd ingediend om aanspraak te kunnen maken op opvang. Overigens heeft de staatssecretaris de aanpassing van zijn werkwijze bij wijzigingen van 1 april 2019 en 1 juli 2019 vastgelegd in paragraaf C1/2.9 van de Vreemdelingencirculaire 2000. [ECLI:NL:RVS:2019:3065](#)

JnB2019, 918

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 09-09-2019, NL19.21211

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.
Vw 2000

ASIEL. Verzoeker is in bewaring gesteld. Daags na de vluchtaankondiging dient verzoeker een herhaalde asielaanvraag in waarin hij onder andere verzoekt de voorlopige voorziening toe te wijzen in verband met de zitting die op 30 september 2019 is geagendeerd bij de Afdeling en die voornamelijk zal gaan over de veiligheidssituatie in Afghanistan. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af en beoordeelt de situatie in het herkomstgebied van verzoeker aan de hand van de beschikbare openbare rapporten over Afghanistan.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9502](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 919

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 04-09-2019, AWB 19/1913 en 19/2338, 19/1914 en 19/1915

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid en het Centraal orgaan opvang asielzoekers.
Richtlijn 2008/115 6 lid 4, 9

OPVANG. Interim measure CAT. Afwijzing verzoek om opvang gedurende klachtprocedure.

Eiser heeft een klacht ingediend bij het Committee against Torture van de United Nations Office of the High Commissioner for Human Rights (CAT), waarna het CAT een interim measure heeft uitgevaardigd inhoudende dat eiser niet mag worden uitgezet gedurende de behandeling van zijn klacht. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van het verzoek om opvang door de staatssecretaris.

4.3 De rechtbank is met verweerder 1 van oordeel dat eisers beroep op het rechtsreeks van toepassing zijn van het arrest Gnandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] in dit geval, niet slaagt.

Uit voornoemde overwegingen van het Hof volgt dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming en de bescherming tegen het beginsel van refoulement op het gebied van terugkeerbesluiten, moet worden verzekerd door een recht toe te kennen op een doeltreffende beroep met van rechtswege schorsende werking bij ten minste één rechterlijke instantie. Eiser heeft deze doeltreffende voorziening in rechte tegen de afwijzing van zijn asiolverzoek bij de rechter in eerste aanleg al gehad in de vier door hem gevoerde asielprocedures. Thans staat voor eiser geen rechtsmiddel meer open in de zin van hoofdstuk V van de Procedurerichtlijn. De procedure bij het CAT wordt immers niet in hoofdstuk V, meer specifiek artikel 46, van de Procedurerichtlijn genoemd. [...]

5.3 De rechtbank stelt allereerst vast dat verweerder in het primaire besluit 1, noch in het bestreden besluit 1 expliciet heeft aangegeven of sprake is van opschorting van het terugkeerbesluit, zoals bedoeld in artikel 6, vierde lid, Terugkeerrichtlijn of van een uitstel van verwijdering, zoals bedoeld in artikel 9 Terugkeerrichtlijn. Verweerder stelt immers in het primaire besluit 1 enkel dat: "wordt afgezien van de tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit".

5.4 De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zijn standpunt, zoals voor het eerst ingenomen ter zitting, dat sprake is van uitstel van verwijdering als bedoeld in artikel 9, tweede lid, Terugkeerrichtlijn onvoldoende heeft gemotiveerd. [...] Voorts heeft verweerder niet toegelicht waarom in dit geval geen sprake kan zijn van een uitstel van verwijdering op grond van artikel 9, eerste lid, aanhef en onder a, Terugkeerrichtlijn vanwege strijd met het beginsel van non-refoulement. Een verzoek van het CAT om niet uit te zetten gedurende de behandeling van een bij het CAT ingediende klacht betreft immers het beginsel van non-refoulement.

5.6 Gelet op het voorgaande is niet duidelijk op welke juridische grondslag het primaire besluit 1 en bestreden besluit 1 is gebaseerd, terwijl dit een essentieel onderdeel van het besluit betreft. Ook zijn verweerders standpunten, zoals hiervoor reeds is overwogen, onvoldoende draagkrachtig gemotiveerd. Het bestreden besluit 1 is daarom in strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

[ECLI:NL:RBDHA:2019:9554](https://ecli.nl/RBDHA:2019:9554)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 920

HvJEU (Grote kamer), 10-09-2019, C-94/18

Nalini Chenchooliah tegen Ierland.

Richtlijn 2004/38/EG 3 lid 1, 15, 27, 28, 30, 31

VERBLIJFSRICHTLIJN. Terugkeer van burger van de Unie naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit en waar hij een gevangenisstraf uitzit.

Vereisten die krachtens de Verblijfsrichtlijn voor het gastland gelden bij het nemen van een besluit tot verwijdering van derdelander die de echtgenoot van die burger van de Unie is.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

Artikel 15 van richtlijn 2004/38/EG [Verblijfsrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het van toepassing is op een besluit tot verwijdering dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land wordt genomen op grond dat hij niet langer over een verblijfsrecht uit hoofde van deze richtlijn beschikt, in een situatie als in het hoofdgeding, waarin die onderdaan met een burger van de Unie in het huwelijk is getreden op een tijdstip waarop die Unieburger gebruikmaakte van zijn vrijheid van verkeer door zich naar het gastland te begeven en er te verblijven met die onderdaan, waarna die Unieburger is teruggekeerd naar de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit. Hieruit volgt dat de door de artikelen 30 en 31 van richtlijn 2004/38 voorgeschreven toepasselijke waarborgen gelden bij de vaststelling van een dergelijk verwijderingsbesluit, dat in geen geval kan worden verbonden aan een verbod om het grondgebied binnen te komen.

[ECLI:EU:C:2019:693](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 921

MK ABRS, 05-09-2019, 201902196/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 10:3 lid 3

Richtlijn 2013/32/EU 10 lid 3 a

PROCESRECHT. VIEROGENBEGINSEL. Er zijn geen nationale- of internationale rechtsregels of rechtsbeginselen waaruit voortvloeit dat de staatssecretaris verplicht is het vierogenbeginsel in alle asielzaken, dan wel in bepaalde categorieën asielzaken, toe te passen.

8. Zoals partijen ter zitting hebben verklaard, is er geen wettelijke bepaling waarin is bepaald dat het in asielzaken niet is toegestaan dat één en dezelfde medewerker van de IND de vreemdeling hoort, het voornemen uitbrengt en het besluit neemt. Ingevolge artikel 10:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan een primair besluit en een besluit op een daartegen gericht bezwaar niet door dezelfde persoon worden genomen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, biedt de wetsgeschiedenis geen aanknopingspunten voor het oordeel dat dit artikel analoog van toepassing is op het uitbrengen van een voornemen en het nemen van een besluit (zie de uitspraak van 14 maart 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AH9817](#)). Er is geen reden om nu anders te oordelen.

8.1. Anders dan de vreemdeling betoogt, vloeit ook uit de Procedurerichtlijn of het zorgvuldigheidsbeginsel niet voort dat het vierogenbeginsel moet worden toegepast. [...] Dat in het besluitvormingsproces objectiviteit en onpartijdigheid moeten worden gegarandeerd, betekent niet dat in alle gevallen ten minste twee medewerkers moeten worden betrokken bij het horen van de vreemdeling, het uitbrengen van het voornemen en het nemen van het besluit. Hetzelfde geldt voor het zorgvuldigheidsbeginsel. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, kan de zorgvuldigheid op meer manieren worden gediend, bijvoorbeeld op de wijze zoals uiteengezet onder 7.2 tot en met 7.4.

8.2. De staatssecretaris heeft, zoals toegelicht ter zitting, ook geen beleid op grond waarvan hij het vierogenbeginsel in alle asielzaken moet toepassen, dan wel in bepaalde categorieën asielzaken. In de brief van 4 juli 2018 waarop de vreemdeling heeft gewezen, staat alleen dat de staatssecretaris het vierogenbeginsel definieert als het voorleggen van een voorgenomen besluit aan een collega voor intervisie. Uit de brief volgt, anders dan de vreemdeling betoogt, dat de staatssecretaris het in alle asielzaken invoeren van het vierogenbeginsel in, in ieder geval, lhbti- en bekeringszaken niet nodig vindt gelet op de door de IND in de praktijk gehanteerde werkwijze waarbij een medewerker bij twijfel overleg heeft met een collega.

8.3. De door de staatssecretaris gehanteerde werkwijze, waarbij zaaksverantwoordelijkheid als uitgangspunt geldt, is niet in strijd met een wettelijke bepaling of beleid. Hoezeer ook in voorkomend geval het betrekken van een tweede medewerker in het besluitvormingsproces de zorgvuldigheid hiervan ten goede kan komen, er zijn geen nationale- of internationale rechtsregels of rechtsbeginselen waaruit voortvloeit dat de staatssecretaris verplicht is het vierogenbeginsel in alle asielzaken, dan wel in bepaalde categorieën asielzaken, toe te passen.

[ECLI:NL:RVS:2019:2986](#)

JnB2019, 922

ABRS, 05-09-2019, 201901670/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:60 lid 4, 8:63 lid 2

PROCESRECHT. HOREN. De vreemdeling klaagt terecht dat de rechtbank in de uitspraak niet heeft gemotiveerd waarom de door hem meegebrachte personen ter zitting niet als getuigen onder ede zijn gehoord. Deze klacht leidt echter niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Uit het proces-verbaal van de zitting kan immers worden afgeleid dat de rechtbank heeft afgezien van het horen van voornoemde personen, omdat dit naar haar oordeel niet kon bijdragen aan de beoordeling van de zaak. De rechtbank heeft dat terecht gedaan (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:6192](#)), alleen al omdat de vreemdeling zelf geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over zijn gestelde geaardheid (zie de uitspraak van de Afdeling van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2884](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:3063](#)

[Naar inhoudsopgave](#)